

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. Варна, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

при участието на секретаря Мая Т. Иванова
като разгледа докладваното от Галина Чавдарова Търговско дело № 20213100900772 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от Ц. Д. П. в качеството му на наследник на К. П. П.а, срещу ЗАД ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр.София, с която са предявени искове с правно основание чл.432, ал.1 и чл.429, ал.3 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 200000лв, представляваща обезщетение за претърпени от наследодателя му К. П.а неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 22.07.21г., причинено от П. С. С., при управление на МПС – л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег. №*****, и сумата от 5666,67лв, представляваща лихва за забава върху главницата за периода, считано от 29.07.21г. до 07.11.21г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 08.11.21г. до окончателното изплащане.

В исковата молба твърди, че на 22.07.21г. в гр.Варна, по ул.Мир, П. С. С., при управление на МПС – л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, допуска закъснение във възприемането на пресичащия пешеходец К. П.а, при което е настъпил удар между последния и автомобила. В резултат на причиненото ПТП на пострадалата К. П.а са причинени телесни увреждания, изразяващи се в счупвания на долния край на хумеруса, закрито

вдясно, счупване на долния край на лъчевата кост, закрито вляво, счупване на пубиса, множество счупвания на ребра, натъртвания и охлузвания. Излага, че към момента на ПТП автомобилът, управляван от виновния водач, е имал действащ договор за застраховка ГО с отв.дружество за периода 28.06.21г. до 27.06.22г. Излага, че за настъпилото ПТП е образувано НОХД №678/22г. на ВОС, по което била налице влязла в сила присъда. Сочи, че пострадалата е приета в МБАЛ Света Анна-Варна АД, където ѝ е извършена оперативна интервенция, при която е извършено открито наместване на фрактурите с вътрешна фиксация и открита репозиция и фиксация, като е гипсово имобилизирана за 30 дни. След изписването от болницата, където престояла от 22.07.21г.-24.08.21г., пострадалата била настанена в хоспис, където полагали грижи за нея, но на 30.08.21г. същата починала. Твърди, че пострадалата била здрава, силна и жизнерадостна, активен участник в общия семеен живот, помагала в домакинството. Сочи, че на двете ръце на пострадалата са поставени импланти, а счупванията в таза не позволявали никакво двиЖ.е, като всеки ден бил изпълнен с физически и емоционални болки, внукът ѝ не бил допускан на свиждания. Сочи, че влошеното здравословно състояние ѝ се отразило на психиката, като получила тежка и остра психотравма, станала потисната, изпитвала чувство на страх. Твърди, че на 29.07.21г. К. П.а е предявила застр.претенция по реда на чл.380 КЗ, ведно с пълномощни и конст.протокол за ПТП, а с последваща молба от 24.08.21г. са представени допълн.документи. Сочи, че тъй като в хода на рекламационното производство пострадалата починала, правото на съдебно предявяване на вземанията ѝ преминало върху единствения ѝ наследник Ц.П.. Излага, че с отговор №99-99-14681/30.09.21г. било отказано заплащане на застр.обезщетение. Счита, че застрахователят поема отговорността на причинителя на вредата за лихви и е изпаднал в забава от момента, в който му е станало известно настъпването на застр.събитие.

В срока по чл.367, ал.1 от ГПК ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ" АД, ЕИК 121265177, със седалище гр.София, е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявените иски по допустимост. Оспорва процесуалната легитимация на ищеца, както и факта приживе К. П.а да е образувала рекламационно производство, да е подписала лично или да е упълномощила надлежно представител за това. Оспорва автентичността на представените в

преписката пълномощни като оспорва подписа на пострадалата. Оспорва исковите по основание и размер. Не оспорва наличието на валидно застр.правоотношение по договор за застраховка ГО на автомобилистите по отношение на л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, както и факта на осъщественото ПТП. Твърди, че след напускане на болницата за пострадалата не са полагани адекватни медицински грижи, като сочи, че домът, в който е настанена, не е хоспис по см. на чл.10, т.5 от ЗЛЗ. Оспорва пострадалата да е била здрава и силна преди инцидента, като твърди, че в дългогодишен период същата е страдала от нелекувани хиперТ.чна болест, исхемична болест, мозъчносъдова болест, миокардиосклероза, камерни екстрасистоли, К.топатия, хроничен бронхит, белодробен емфизем. Счита, че обезщетението следва да се определи до 24.08.22г., когато била прекъсната причинно-следствената връзка между ПТП и смъртта на лицето, а понесените след това неимущ.вреди са резултат от наличието на травми и липсата на адекватни лечение и грижи. Счита за недоказани твърденията за тежка и остра психотравма у пострадалата. Прави възраЖ.е за наличие на съпричиняване от страна на пострадалата, която нарушила чл.108, ал.1 и 2, т.1, чл.113, ал.1, т.1 и 2 и чл.114, т.1 и 2 ЗДвП, като излага, че пешеходката е била в средата на пътното платно, на неосветено място в автоподлез, на нерегламентирано за пешеходци място, навлязла на пътното платно без да се огледа и да забележи приближаващата кола. Оспорва претенциите за лихви като недопустими.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното по делото НОХД №678/2022г. на ВОС, с присъда №46/01.09.22г., П. С. С. е признат за виновен в това, че на 22.07.21г. в гр.Варна, при управление на МПС – л.а марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, в района на автоподлеза на ул.Мир и преминаващият над нея бул.В.Левски, нарушил правилата за двиЖ.е по пътищата – чл.20, ал.2 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на К. П. П.а , поч. на 30.08.21г., като след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата, поради което и на осн. чл.343а, ал.1, б.б , вр. чл.343, ал.1, б.в от НК му е наложено наказание лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК.

По делото се установява, а и не е спорно между страните, че л.а марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, управляван от П. С. С., е бил застрахован за риска „Гражданска отговорност” в ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ" АД, за периода от 28.06.21г. до 27.06.22г. по застр.полица BG/23/121001838583, приложена по делото.

Съгласно приложеното по делото удостоверение за наследници №32068/09.09.21г. на община Варна, се установява, че Ц. Д. П. се явява законен наследник на К. П. П.а, поч. на 30.08.21г.

По делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпита на св.С.П.а, Д.Георгиев, П.С., Г.Г., С.Я., които показания съдът възприема в частта, съдържаща данни за релевирани факти, базиращи се на непосредствени впечатления и не противоречат на приети за установени факти с оглед съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства.

Съгласно заключението по допуснатата СМЕ, кредитирано от съда, се установява, че при ПТП пострадалата К.П.а е получила счупване на 3,4,5 и 6 ребра в ляво и 3,4 и 5 десни ребра в дясно, счупване на дясна раменна кост и на лява лъчева кост; счупване на таза / горно и долно рамо на лява срамна кост/; контузия на глава. Вещото лице сочи, че счупванията са обусловили трайно затруднение в двиЖ.ята на снагата и левия и десния горен крайник за повече от 30 дни, като са обусловили разстройство на здравето, неопасно за живота. Дава заключение, че е проведено болнично лечение – интензивно и оперативно лечение на счупването на горните крайници, заедно с провеждана антитромботична и антибиотична профилактика. Вещото лице сочи, че счупванията предизвикват много силни болки, усилващи се при всеки опит за двиЖ.е. Заключават, че счупените ребра предизвикват много силна болка при дишане до 10-я ден, а след това болката намалява и след 25-я ден е поносима, като след обездвижване на счупените кости на крайниците болките са поносими. Соци, че счупванията и обездвижването не позволява двиЖ.е в леглото, ставане и ходене за не по-малко от 30 дни. Вещото лице излага, че в болницата на пострадалата е провеждано обезболяване. Соци, че пострадалата е боледувала още от хиперт.чна болест, мозъчно-съдова болест, аритмия при предсърдно мъждене, остеопороза. Вещото лице излага, че

счупените ребра правят дишането повърхностно, като недобрата вентилация на белия дроб е предпоставка за развитие на възпалителен процес в белия дроб, а принудителното положение на гръб е предпоставка кожата да загива и да се образуват пролежки / декубитуси/. Сочи, че пострадалата е изписана в задоволително общо състояние, контактна, със спокойни оперативни рани и препоръки за амбулаторно лечение.

Съгласно заключението по допуснатата САТЕ, кредитирано от съда, се установява, че мястото на удара е било в района на автоподлеза на ул.Мир и намиращия се над него бул.В.Левски, в лявата активна пътна лента в посока към центъра на града. Вещото лице сочи, че пешеходката е имала отлична видимост към приближаващия се автомобил, както и техническа възможност да предотврати ПТП като се огледа и забележи автомобила и при необходимост да го пропусне да премине. Излага, че водачът също е имал отлична видимост към пешеходката и района на ПТП и е имал техническа възможност да забележи пешеходеца, когато е предприел пресичане и докато е пресичал. Дава заключение, че автомобилът се е движил със скорост от 30,4км/ч преди ПТП и в момента на удара, а опасната му зона за спиране е била 20,1м., т.е. по-малка от отстоянието му от мястото на удара в момента на възникване на опасната ситуация и е можел да предотврати ПТП при своевременна реакция и аварийно спиране. Вещото лице сочи, че в района на автоподлеза има тротоар, като най – близката пешеходна пътека по посока на движение на пешеходката, по която същата е можела да пресече, е на светофар на около 191м. от мястото, където е пресякла, а другият начин за пресичане е по булеварда / надлеза на съоръжението/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.498, ал.3 КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по задължителна застраховка ГО на автомобилистите и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя, като нормата има императивен характер. В разглеждания случай ищцовата страна се позовава на инициирано приживе от К. П.а пред застрахователя рекламационно производство по претенция вх.№99-13481/29.07.21г., подадена чрез пълномощник адв.Н.Д.. От своя страна ответникът е оспорил факта К. П.а да е подписала лично или да е упълномощила надлежно представител за образуване на рекламационно производство, както и е оспорила

автентичността на представените в преписката пълномощни.

От събраните по делото в тази връзка еднолична / изготвена от в.л. Е.А./ и тройна съдебно-почеркови експертизи, се установява, че подписът, положен за упълномощител в пълномощно от 24.07.21г. не е изпълнен от К. П.П.а, както и че подписът, положен за упълномощител в пълномощно от 14.08.21г. е изпълнен от К. П.П.а. Съдът кредитира именно тези заключения, предвид това, че е налице съвпадение на изводите на вещите лица, констатиращи са съвпадения в подписа както по общи, така и по частни почеркови признаци, като са изследвани и сравнителни образци от медицинска документация и заявление за издаване на документи за самоличност. Съдът не кредитира заключението на повторната СПЕ, изготвена от в.л.В.В., доколкото същото се основава и на сравнителни образци, които видно от изявлението на вещите лица по тройната СПЕ не са полож. от пострадалата, тъй като са с коренно различна транскрипция, обработеност, размери и строеж. Предвид изложеното, макар и да е опровергана формалната доказателствена сила на пълномощното от 24.07.21г., то доколкото не се доказва оспорването на автентичността на представеното в преписката последващо пълномощно от 14.08.21г., следва да се приеме, че е налице потвърждаване на представителната власт на адв.Д. в производството пред застрахователя. Установяването на факта на учредена предст.власт в полза на пълномощника в рекламационното производство обуславя извод за допустимост на настоящото производство.

Съгласно разпоредбата на чл.429, ал.1 от КЗ със сключването на договор за застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят поема задълж.ето да покрие отговорността на застрахования към трети лица за причинените имуществени и неимуществени вреди. Същевременно съгласно чл.477, ал.1 и 2 от КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства. В тази връзка за успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя по чл.432, ал.1 от КЗ в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" между увредилото го лице и ответника по делото, настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние от страна на застрахования, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат, както и вида и размера на претърпените вреди.

В настоящия случай между страните по делото не е налице спор,

че към датата на настъпилото ПТП е било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховката "Гражданска отговорност" съгласно застрахователна полица валидна за периода от 28.06.21г. до 27.06.22г. за л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, сключена между ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ" АД и собственика на автомобила, което обуславя пасивната материалноправна легитимация на ответника по иска.

Безспорно по делото се установява, че с влязла в сила присъда №46/01.09.22г. по НОХД №678/22г. на ВОС, П. С. С. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343а, ал.1, б.б , вр. чл.343, ал.1, б.в от НК. Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Т.е. с влязлата в сила присъда обстоятелствата относно авторството, противоправността и вината за извършеното от ответника престъпление на 22.07.2021г., при което са причинени посочените в последната увреждания, са безспорно установени.

С оглед на това и предвид установеното наличие на валидно сключено застрахователно правоотношение по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите между застр.лице - причинител на вредата и ответника ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ" АД, съдът намира, че са налице всички предпоставки за възникване на отговорността на застрахователя за обезщетяване на претърпените от пострадалия вреди от деликта.

Съобразно критерия за справедливост установен в чл.52 от ЗЗД, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се имат предвид обективно съществуващите обстоятелства във всеки конкретен случай. Тези обстоятелства са: видът, характерът и степента на констатираното увреждане и състоянието на пострадалия; начинът на извършване на увреждането; видът и начинът на провежданото лечение, неговата продължителност; болките и страданията, претърпени, както при причиняване на увреждането, така и при провеждане на лечението през всичките му етапи; отстранени ли са травмите или има остатъчни явления; периода на загуба на двигателна способност; психическата травма, както при

причиняване на увреждането, така и впоследствие; възрастта на увредения; дали ли е намалена трудоспособност и др. Наред с тежестта, вида, продължителността и интензитета на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на пострадалия, при определяне размера на обезщетението следва да бъде взета предвид и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането и установената в тази насока съдебна практика / в този смисъл е Решение №25 от 17.03.2010г. на ВКС по т.д. №211/2009г./.

От заключението на СМЕ безспорно се установи, че пострадалата е получила множество счупвания на различни части от тялото, описани по-горе, които са предизвикали много силни болки в първите 10-15 дена, за което е било провеждано обезболяващо лечение. Установява се още, че в болницата е проведено първоначално интензивно лечение, а след стабилизиране на състоянието ѝ – оперативно лечение на счупването на горните крайници. Вещото лице сочи още, че счупването на костите на двете ръце и обездвижването им е направило пострадалата безпомощна, а счупването на таза и ребрата не е позволявало движение в леглото, ставане и ходене за не по-малко от 30 дни. Соци още, че и след 25-я се изпитва болка при дишане и кашляне. За търпените от пострадалата болки по време на болничното лечение и при изписването ѝ, без достатъчно данни за интензитета им, свидетелства и св.П.а, които показания съдът възприема в тази им част. Съобразявайки така изложеното, възрастта на пострадалата, както и продължителността на периода, в който е търпяла болки и страдания / около 40 дни предвид настъпилата ѝ смърт на 30.08.21г./, съдът намира, че сумата от 50000лв. в случая е справедлива за репарирание на неимуществените вреди, претърпени от К.П.а. Неоснователно е възраж.ето за определяне на обезщетението към 24.08.22г., когато пострадалата е изписана от болницата, доколкото с влязлата в сила присъда е установена причинната връзка между ПТП и вредоносния резултат.

В писменият си отговор ответникът прави изявления за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат като твърди, че пострадалата е нарушила чл.108, ал.1 и 2, т.1, чл.113, ал.1, т.1 и 2 и чл.114, т.1 и 2 ЗДВП, тъй като била в средата на пътното платно, на неосветено място в автоподлез, на нерегламентирано за пешеходци място, навлязла на пътното платно без да се огледа и да забележи приближаващата кола. Съобразно практиката на ВКС,

постановена по реда на чл.290 ГПК /Решение №98 от 24.06.2013г. на ВКС по т.д.№ 596/2012г., II т.о., Решение №206 от 12.03.2010 г. по т.д. №35/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение №59 от 10.06.2011г. по т.д.№ 286/2011 г. на ВКС, I т.о. и др./ изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД не може да почива на предполож.я и че намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт на основание чл.51, ал.2 ЗЗД предполага доказвани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Т.е. за да се формира извод за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице, съотв. за степента на това съпричиняване, то следва да се отчете не само факта на извършено от страна на пострадалия нарушение на правилата за движ.е по пътищата, но и дали тези нарушенията са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие. В този смисъл следва да се прецени доколко действията на пострадалия са допринесли за вредоносния резултат и въз основа на това да определи обективния му принос. Видно от изложеното от вещото лице по САТЕ в близост до местопроизшествието няма пешеходни пътеки и обозначени места за пресичане на пешеходци. В този смисъл и с предприетото пресичане на пътното платно на необозначено място е очевидно, че пострадалата е създала опасност за движ.ето по платното. Установява се още, че пешеходката е имала видимост към автомобила и техническа възможност да го забележи преди да предприеме пресичане, което обстоятелство предполага същата да съобрази движ.ето си с това на приближаващия автомобил, още повече в случая на предприето пресичане на пътното платно на нерегламентирано за целта място. Обстоятелството, че пострадалата е имала проблеми със зрението / съгласно показанията на св.Я./, предполага същата да прояви особено внимание при предприемане на действия по пресичане на пътното платно, което в случая не е сторено. Като не е изпълнил тези свои задълж.я, то безспорно пешеходецът е допуснал нарушение на разпоредбите на чл.108, ал.1 и 2, т.1, чл.113, ал.1, т.1 и чл.114, т.2 ЗДвП. По делото не са събрани доказателства в подкрепа на твърдението за допуснато от страна на ищеца нарушение на чл.114, т.1 и чл.113, ал.1, т.2 ЗДвП. С оглед на така събраните доказателства, съдът приема, че гореописаното нарушение на правилата за движ.е от страна на пешеходеца, е

допринесло за настъпването на така установените по-горе телесни повреди на последния при процесното ПТП / т.е. нарушението е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат/, поради което и възраЖ.ето на отв.дружество за съпричиняване се явява основателно. Съдът отчита, че вменената отговорност на водачите на МПС за осигуряване безопасността на двиЖ.ето е значително завишена спрямо тази на останалите участници в двиЖ.ето, но доколкото в случая приносът на пострадалия, предвид допуснати от него нарушения на ЗДвП, е значителен за настъпване на ПТП, то съдът определя съпричиняване от страна на пострадалото лице в размер на 40%.

С оглед на така изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл.432, ал.1 от КЗ се явява основателен до размер от 30000лв, до който размер следва да бъде уважен, като за разликата до претендирания размер от 200000лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Следва да се присъди и законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска – 08.11.21г. до окончателното изплащане.

Що се касае до претенцията за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение, то съдът съобразява разпоредбата на чл.429, ал.3 КЗ, съгласно която лихвите за забава на застрахования по ал.2, т.2 на чл.429 КЗ, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, точка 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая пострадалият е уведомил застрахователя за настъпилото ПТП на 29.07.21г., поради което и съдът счита, че върху присъденото обезщетение се дължи законна лихва от 29.07.21г. Така за периода от 29.07.21г. до 07.11.21г. дължимата законна лихва за забава, изчислена с лихвен калкулатор, върху размера на обезщетението от 30000лв възлиза на 850лв, до който размер искът се явява основателен. В останалата му част за горницата над 850лв до предявения размер от 5666,67лв искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Във връзка с отговорността за разноси от ищцовата страна е направено искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство, съгласно чл.38, ал.2 вр. ал.1 от ЗА. В представеният по делото договор за правна помощ, сключен с адв.Н.Д. изрично е отразено предоставянето на безплатна помощ от адвоката по реда

на чл.38, ал.1, т.2 ЗА. Настоящият състав, като съобрази гореизложеното намира, че дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в размера, посочен в разпоредбата на чл.7, ал.2, т.5 вр. §2а от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения / в редакцията ѝ към датата на изпълномощаването/ и съобразно уважената част от исквете, а именно 1015,80 лева с ДДС за осъществено процесуално представителство на ищеца.

Съобразно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски, съдът намира, че такива се следват съобразно отхвърлената част от исквете. Като съобразява прилож.я договор за правна помощ и минималния размер на адвокатското възнаграждение по чл.7, ал.2, т.5 от Наредбата, съдът намира, че така договореното адв.възнаграждение не се явява прекомерно завишено, поради което и не следва да бъде намалено на основание чл.78, ал.5 ГПК. Ето защо в тежест на ищеца следва да се възложи сумата от 6451,50лв, включваща адв.възнаграждение, депозити за вещи лица и свидетели, на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса в размер на 1234лв, определена съгласно чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК върху уваж.я иск, както и направените по делото разноски в размер на 1050лв– възнаграждение за съдебни експертизи.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ " АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Възраждане, ул.Света София №7, ет.5, **ДА ЗАПЛАТИ** на Ц. Д. П., ЕГН *****, с адрес *****, в качеството му на наследник на К. П. П.а, **СУМАТА** от **30000лв** /тридесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени от наследодателя му К. П.а неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 22.07.21г., причинено от П. С. С., при управление на МПС – л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№*****, както и **СУМАТА** от **850лв** / осемстотин и петдесет лева/, представляваща лихва за забава върху

главницата за периода, считано от 29.07.21г. до 07.11.21г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 08.11.21г. до окончателното изплащане, на основание чл.432, ал.1 и чл.429, ал.3 КЗ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неимуществени вреди за горницата над 30000лв до пълния му размер от 200000лв и иска за лихва за забава за горницата над 850лв до пълния му размер от 5666,67лв като неоснователни.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ" АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Възраждане, ул.Света София №7, ет.5, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Варненски окръжен съд **СУМАТА** от **1234лв.** / хиляда двеста тридесет и четири лева /, представляваща дължимата по делото държавна такса върху уважената част от иска, както и **СУМАТА** от **1050лв** (хиляда и петдесет лева), представляваща направените от бюджета на ВОС разноски за вещо лице, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ " АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Възраждане, ул.Света София №7, ет.5, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.Н. Н. Д., с адрес ****, **СУМАТА** от **1015,80 лева** с ДДС /хиляда и петнадесет лева и 80ст/, представляваща адв.възнаграждение за проц.представителство, на основание чл. 38, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от ЗАдв.

ОСЪЖДА Ц. Д. П., ЕГН *****, с адрес *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО "ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ " АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. Възраждане, ул.Света София №7, ет.5, **СУМАТА** от **6451,50лв** /шест хиляди четиристотин петдесет и един лева и 50ст/, представляваща направени по делото разноски, на осн.чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____